El lladre i la lluna

Hi havia una vegada un lladre que va anar a robar a casa d'un jueu molt i molt ric. Es va enfilar a la finestra de la cambra on dormien l'home i la seva esposa, i des d'allà estudiava i rumiava com entraria i com s'enduria les joies i els diners.

Però vet aquí que l'home ric el va sentir, i li va dir a la seva esposa, que dormia al seu costat: «Pregunta'm en veu ben alta d'on he tret tots els tresors que tinc, i insisteix molt i vulgues saber-ho». I la seva dona obeí i va preguntar ben alt: «Espòs meu, d'on has tret tota aquesta gran fortuna que tens?». I l'espòs va respondre: «és un secret que no puc dir a ningú». I l'esposa va fer: «Però jo sóc la teva dona, i tinc dret a saber-ho, i ho vull saber». I el marit digué: «Bé, però m'has de prometre que em guardaràs el secret». I li va explicar la història següent:

«Mira, no ho diguis mai a ningú, però jo m'he fet ric essent lladre. Un mestre que vaig tenir em va ensenyar un encanteri per poder entrar sense perill a robar a les cases dels rics. M'havia d'enfilar al teulat, i allà, agafar-me ben fort als raigs de la lluna, i repetir tres vegades una paraula màgica: *SAULEM*, que em convertia en invisible. I així entrava per la finestra sense cap perill, i arreplegava totes les coses de valor. I quan ho tenia tot, tornava a sortir per la finestra repetint set vegades la paraula màgica, *SAULEM*, agafat als raigs de la lluna amb totes dues mans. I així vaig fer tota la meva fortuna». I va dir l'home: «Deixa'm dormir que estic molt cansat». I es va posar a roncar, fent veure que s'havia adormit.

El lladre es fregava les mans de felicitat. De seguida va voler practicar el que l'home havia explicat: es va agafar amb totes dues mans dels raigs de la lluna i es va deixar anar de la finestra tot dient la paraula *SAULEM*, de manera que va caure a terra, i es va trencar una cama i dues costelles. Feia uns crits molt grans de dolor, i va baixar l'home ric a veure què passava. Quan li va preguntar qui era i què hi feia, al jardí de casa seva, el lladre va contestar: «Jo sóc un pobre lladre que s'ha refiat de les teves paraules i ja veus com m'he quedat, pobre de mi!»

FONT: «El lladre i la lluna», relat de Mossé Sefardí (o Pedro Alfonso, 1062-1140), extret de *Dichos y narraciones de tres sabios judíos*, edició de Joaquín Lomba, Saragossa, 1997
Adaptació: Institut d'Estudis Nahmànides, Girona, 1999